

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:

F. V.

bytem

zastoupený Mgr. Václavem Voříškem

advokátem se sídlem AK Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje

se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. JMK 113876/2017, sp. zn. S-
JMK 103146/2017/OD/VW

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy ze dne 7. 8. 2017, č. j. JMK 113876/2017, sp. zn. S-JMK 103146/2017/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy, oddělení správních deliktů č. j. 204322/2015 ze dne 22. 5. 2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce jako provozovatel vozidla r. z.: v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemní komunikaci bez obsluhy, bylo zjištěno, že dne 17. 12. 2015 v 19:12 hod. v Rajhradě, Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropské směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“), kdy *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1* a ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Správní orgán povinnému ukládá podle § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů pokutu ve výši 1.500 Kč splatných do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, splatných do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobou brojí proti prvostupňovému rozhodnutí stran jeho nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Správní orgán I. stupně ve výroku konstatoval toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti, v některých z odstavců je přímo obsaženo i vícero právních norem (od zákazu svěřit řízení osobě k tomu nezpůsobilé nebo osobě, o níž nezná údaje k určení totožnosti, přes povinnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, až po povinnost zajištění poučení přepravovaných osob o nutnosti použití zádržného bezpečnostního systému).
3. Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalobce v ní tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým

prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Správní orgán rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu a tato otázka je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. V tomto směru správní orgán neprovedl žádné dokazování. Žalobce přitom v odvolání namítal, že z žádného podkladu pro rozhodnutí ani z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by technický prostředek, kterým bylo měřeno, byl automatem. Žalovaný k této námitce uvedl pouze, že tak ze spisové dokumentace „zcela jasně vyplývá“. Žalobci není zřejmé, z jaké části dokumentace „zcela jasně vyplývá“, že rychloměr nebyl obsluhován lidmi. Žalovaný na žádnou konkrétní úvahu správního orgánu I. stupně, ani na žádnou listinu neodkazuje. Výstup z rychloměru pak vypadá shodně jako výstup z rychloměru obsluhovaného lidmi.

4. Žalobce dále rozporuje zákonnost prvostupňového rozhodnutí pro jeho existenci, neboť novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon č. 183/2017“), v době rozhodování žalovaného, přestal existovat správní delikt provozovatele vozidla, kterým byl žalobce uznán vinným podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a nahradil jej přestupek provozovatele vozidla. Jednalo se o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce, žalovaný tak měl prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce již nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Je nezákonné, byl-li žalobce potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
5. Další žalobní námitka se týkala zavinění. Žalobce odkázal na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a jeho § 15 odst. 1, podle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovozoval, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 dle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnost zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno tuto, pro obviněného příznivější právní úpravu omezující odpovědnost nepodnikající fyzické osoby objektivní na subjektivní, aplikovat také na správní delikty spáchané dříve. K této retroaktivitě ve prospěch obviněného je povinen přihlédnout i soud, ačkoli ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí, a to s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. Žalobce připustil, že v čl. CCLVII zmíněného zákona je uvedena účinnost dnem 1. 7. 2017, takové určení účinnosti je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a Sbírce mezinárodních smluv (dále též „zákon o Sbírce zákonů“). Podle žalobce nabyl zákon účinnosti podle obecné úpravy, tedy 15 dnem od jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože nebyly naplněny podmínky pro výjimku, neboť nebyl splněn naléhavý obecný zájem.

Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, protože učinil fakticky vše potřebné k tomu, aby porušení silničního zákona svým vozidlem předešel, neboť osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat. Dále žalobce namítal, že žalovaným nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Žalovaný měl možnost mimořádného snížení výměry pokuty alespoň zvážit, odůvodnit, proč neshledal důvod k aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce odkázal na § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy zákonodárce explicitně vyjádřil, že na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nebytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.

6. Dále žalobce namítal, že výrok správního rozhodnutí není dostatečně určitý, neboť správní orgán nevymezil přesně místo protiprávního jednání. Namítal, že z určení místa ve výroku rozhodnutí nelze vůbec přezkoumat, jaká v daném místě platila úprava. Je to proto, že ze způsobu, kterak je místo protiprávního jednání vymezeno, nelze seznat, zda jde o místo, ve kterém se nachází zástavba (v opačném případě by se vůbec nejednalo o obec), ani jaká platila v daném místě úprava nejvyšší povolené rychlosti. Správní orgán místo protiprávního jednání totiž vymezil jako „Rajhrad, Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1“.
7. Žalobce namítá, že mu není zřejmé, kde se nachází km 1,1 na ulici Stará pošta v obci Rajhrad, resp., z kterého místa počítání kilometrů vychází. Žalovaný k této námitce konstatoval, že údaj o kilometru je počítán bez zavedeného systému staničení pozemních komunikací v dopravně-inženýrském systému sítí silnic, resp. není dopravní inženýr a o dopravně-inženýrském způsobu počítání kilometrů silnic neví zhora nic. Nejedná se o informaci obecně známou, ani o vědomost, kterou by žalobce mohl disponovat na podkladě řidičského oprávnění. Žalobce neví vskutku, jak místo „km 1,1 na silnici III/42510 vyhledat a určit. Situaci mohl správní orgán objasnit např. tím, kdyby takový „dopravně-inženýrský“ podklad, ze kterého by vyplynulo, kde se km 1,1 nachází (tj. odkud je počítán) založil do spisu a seznámil s ním žalobce. V této souvislosti pak žalobce správnímu orgánu vytýká, že z rozhodnutí nelze zjistit, zda měření bylo provedeno vskutku v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a to právě proto, že není zřejmé, zda byla rychlost vozidla žalobce měřena v úseku silnice Stará pošta, ve kterém je povoleno jet rychlostí 50 km/h, nebo který není obcí ve smyslu silničního zákona pro absenci zástavby, nebo zda jde o úsek této ulice, ve kterém je povoleno jet rychlostí 70 km/h. Žalovaný konstatoval, že je zřejmé, že žalobce byl měřen v úseku, ve kterém je povoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h, což lze seznat z listiny „Schválení úseků pro měření rychlosti“, jakož i ze správního rozhodnutí, ze kterého lze zjistit, jak správní orgán dospěl k závěru, že v místě měření rychlosti platil rychlostní limit 50 km/h, i že se jednalo o obec. Žalobce však konstatuje, že listina „Schválení úseků pro měření rychlosti“ vypovídá o tom, kde smí být rychlost měřena, nikoliv, kde byla měřena. Nemá tedy žádnou relevanci k namítané skutečnosti. Žalobce označuje za nepravdivé tvrzení žalovaného, dle kterého lze z prvostupňového rozhodnutí zjistit, jak správní orgán dospěl k závěru, že v místě měření rychlosti

platí rychlostní limit 50 km/h, i že se jednalo o obec. Žalobce detailně prostudoval prvostupňové správní rozhodnutí a v žádné jeho části se nevěnuje správní orgán úvaze nad tím, jak dospěl k závěru, že se jedná o obec, nebo že nejvyšší dovolená rychlost v daném místě je 50 km/h. Dle názoru žalobce je tak výrok správního rozhodnutí neurčitý, neboť z něj nelze seznat, kde přesně mělo k protiprávnímu jednání dojít a nelze ani přezkoumat, zda v daném místě úseku platila úprava nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h.

8. V závěru žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejněním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby žalobci nahradil vzniklé mu náklady řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady a k jednotlivým žalobním bodům uvedl následující argumenty.
11. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce s ohledem na ostatní skutečnosti dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je dostačující (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6As 208/2016).
12. Žalovaný má za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy (viz záznam o přestupku a ověřovací list měřicího zařízení), které jsou součástí spisové dokumentace od 19. 12. 2015, a se kterými se mohl žalobce bezesporu seznámit např. při provedení dokazování mimo ústní jednání, čehož ovšem nevyužil. Dále uvedl, že u každého přístroje je nutno při nastavení dbát na dodržení podmínek uvedených v návodu k obsluze. Každý silniční radar musí někdo nastavit. Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31A 3/2015-37). Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodující podmínkou pro statut automatizovaného technického prostředku je skutečnost, že po uvedení technického zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto zařízení jízdu všech vozidel. Dále uvedl, že žalovaný přezkoumává, zda napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, jež mu předcházelo, je v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 22. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti novely silničního zákona č. 183/2017. Žalovaný ve svém rozhodnutí pouze zohlednil změnu terminologie.

13. K další námitce uvedl, že i v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, tedy i tuto námitku pokládal za zcela nedůvodnou a účelovou.
14. K další námitce týkající se uložené sankce, žalovaný uvedl, že odvolací správní orgán neukládá sankci, pouze přezkoumává, zda správní orgán I. stupně uložil sankci v souladu s právními předpisy. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 22. 5. 2017, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nemohlo být tedy zohledněno ust. § 44 tohoto zákona. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Dále uvedl, že má za to, že místo spáchání a rychlostní limit v daném místě byl prokázán nade vší pochybnost, jakékoliv další nepodložené spekulace ze strany žalobce jsou zcela účelové.
15. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí žalovaný ponechává na krajském soudu.
16. Žalovaný tedy navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Co se týče správního deliktu, ve výroku prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, tomu bylo postoupeno Městskou policií Židlochovice oznámení o přestupku ze dne 17. 12. 2015, z něhož vyplynulo následující. Vozidlu reg. zn. byla automatizovaným silničním měřičem naměřena v místě měření Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 ve směru příjezd rychlost 70 km/h, přičemž v uvedeném místě je stanovena rychlost 50 km/h. Uvedena GPS délka i GPS šířka. Součástí Oznámení jsou fotografie (dvě fotografie) z měření, na nichž je zachyceno měřené vozidlo, přičemž je viditelná registrační značka vozidla - Je přiložena karta uvedeného vozidla, tedy vozidla s uvedenou registrační značkou, kdy bylo zjištěno, že vlastníkem a provozovatelem uvedeného vozidla je F. V., nynější žalobce. Přiloženo také schválení úseku pro měření úseku městskou policií, toto vydáno Policií ČR ve smyslu § 79a zákona č. 361/2000 Sb., přičemž pokud jde o určená místa pro měření rychlosti v městě Rajhrad, jedná se v tomto městě o ulici Masarykova a ulici Stará pošta. Je přiložen také ověřovací list uvedeného silničního rychloměru, přičemž se jedná o silniční radarový rychloměr RAMER 10T, výrobního čísla 15/0185, uvedena i výrobní čísla schválených skříní (pokud jde o Rajhrad, jedná se mimo jiné o ulici Stará pošta 760), dále uvedeno, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, konec platnosti ověření 21. 10. 2016, datum zkoušky 22. 10. 2015. Z Oznámení přestupku vyplývá, že vozidlo řídil neznámý řidič.
18. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil a ve sdělení zmocněnce žalobce (....., IČ, se sídlem) dne 5. 1. 2016 uvedeno,

že žalobcem provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě D. P., bytem Tímto podáním zmocněnce byla předložena i písemná plná moc, na jejímž základě je oprávněn zastupovat provozovatele vozidla ve správním řízení ve výše uvedené věci. Správnímu orgánu je osoba uvedeného řidiče z úřední činnosti známa, neboť je účelově uváděna i v řadě jiných případů, např. řízení pod č. j.: 207026/2016; 206593/2016; 204961/2016; 201853/2016; 201604/2016; 201358/2016, a to vždy se stejným zmocněncem společností s.r.o., IČ:, která sděluje totožného řidiče u různých provozovatelů.

19. I přes tyto skutečnosti správní orgán zaslal sdělenému řidiči na doručovací adresu výzvu k podání vysvětlení, která byla po uplynutí úložní doby vrácena správnímu orgánu zpět, jelikož zásilka nebyla adresátem vyzvednuta. Správnímu orgánu je z úřední činnosti známo, že tato osoba byla úředně obeslána vícekrát a zásilka se vrátila správnímu orgánu nedoručená se sdělením pošty, že na uvedené adrese je jmenovaný neznámý. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, řízení nezačal a věc dne 9. 9. 2016 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
20. 11. 11. 2016 pod č. j. 204322/2015 MěÚ Židlochovice vydal Příkaz, kterým uznal F. V. vinným z toho, že se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“ tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.
21. Proti tomuto Příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce (..... s.r.o.) odpor, kdy současně doručil i zmocnění k zastupování v uvedené věci.
22. S ohledem na podaný odpor dne 28. 3. 2017 správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla oznámením o zahájení řízení, když oznámením o pokračování zahájeného správního řízení o správním deliktu, které je zahájeno na základě oznámení Městské policie ČR, byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro jeho vydání, když uvedené možnosti může využít dne 17. 5. v 16.00 hod. na MěÚ v Židlochovicích, kdy má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, byl dále poučen dle ust. § 36 odst. 1, 2 správního řádu a dále dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu v tom směru, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dále byl poučen ve smyslu ust. §§ 38 odst. 1, 38 odst. 4 o možnosti nahlížet do spisu a dle ust. § 52 správního řádu, dle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.
23. Dne 22. 5. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání.

24. Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a rozhodl, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
25. Posouzení věci krajským soudem.
26. Žaloba není důvodná.
27. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
28. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
29. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
30. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
31. V prvním žalobním bodu žalobce brojil proti nedostatečné identifikaci porušení právní povinnosti, neboť správní rozhodnutí mělo obsahovat pouze odkaz na ust. § 10 silničního zákona bez uvedení příslušného odstavce. K tomuto soud v obecné rovině uvádí, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8Afs 17/2012-375, popis skutku ve výroku rozhodnutí musí obsahovat „*skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení. Jinými slovy, musí se jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku a srozumitelnosti tak, aby v popisu skutku byly uvedeny veškeré jeho zákonné znaky příslušné skutkové podstaty, a aby již z výroku napadeného rozhodnutí vyplývalo, jakým jednáním byl předmětný delikt spáchán*“. Tyto závěry bezpochyby platí i ve vztahu k popisu skutku, v němž je spatřován přestupek. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, je přitom to, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady ne bis in idem, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9As 214/2014-48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9As 290/2014-53).
32. Citované ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikováno takto: „[...] je vinen tím, že jeho provozovatel vozidla r. z.: v rozporu s ust. § 10 zákona

o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem“.

33. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014-31, a vyzdvihl pasáž „Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možno přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje“.
34. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, ale je také třeba tyto závěry hodnotit ve světle konkrétního případu. Je pravdou, že v ust. § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnoceno jako nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6As 208/2016-37).
35. Zdejší soud má za to, že v rozhodnutí správní orgán naplnil veškeré požadované znaky. Výrok prvostupňového rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s citací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen na vinu.
36. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46, přičemž konstatoval:
37. „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.
38. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí“.

39. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ust. § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dále ale uvedl ve výroku, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, bylo zjištěno, že dne 17. 12. 2015 v 19:12 hod. v Rajhrad, Stará pošta, sil. III/42510 v km 1,1 blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde jde nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 70 km/h, resp. 67 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o silničním provozu“, kdy v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1 a ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.
40. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v posuzované věci v konkrétní situaci uvedl: *„Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonné rozhodnutí“*.
41. V nyní posuzované věci je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno jednak ust. § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je uvedeno i ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1 a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1 a zároveň je uvedeno též ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1*).
42. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak nechybí citace žádného právního ustanovení.
43. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je tedy uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí

správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

44. Pokud jde o druhou žalobní námitku, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, soud k tomu uvádí.
45. Ze správního spisu, a to z Oznámení o přestupku, Schválení úseků pro stacionární měření rychlosti Městskou policií Židlochovice (stanovisko PČR) i z ověřovacího listu č. 220/15 týkající se silničního radarového rychloměru RAMER 10T zcela jednoznačně vyplývá, že měřeno bylo automatizovaným silničním rychloměrem, tedy rychloměrem bez obsluhy. V tomto směru se soud zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného vyjádřeného v jeho písemném vyjádření k žalobě. Námitka žalobce tedy důvodná není.
46. Pokud jde o další námitku, žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Skutečnost, zda se mohl žalobce, jakožto provozovatel vozidla dopustit přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, by měl žalovaný posuzovat znovu po vrácení věci k dalšímu řízení.
47. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky – neobsahuje skutkové podstaty přestupku. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupku.
48. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
49. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odst. 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ust. § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
50. Zároveň dle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.

51. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odst. 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odst. 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč.
52. Krajský soud při posuzování předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27 a uvedl, že „... nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (např. nižší výměru pokuty).“
53. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27).
54. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
55. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013-46. „Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nahrazoval svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou moderace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek“. Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6A 126/2002-27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že

rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu [...]. Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka čl. 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak i v řízení správním“.

56. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvodné neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, není důvodná.
57. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
58. Zákon č. 250/2016 Sb., stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné s příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakancí lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona č. 250/2016 Sb. a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o Sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít,

že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nyní s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nerozhodné.

59. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 251/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
60. Dle žalobce, což je další žalobní námitka, nebyl zohledněn § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, kterým byl nově zaveden institut mimořádného snížení výměry pokuty. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
61. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu I. stupně.
62. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
63. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ust. § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
64. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.

65. Oproti tomu dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
66. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
67. Z ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupek je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Správní orgán tak nemá ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
68. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
69. Ani s další žalobní námitkou – nestanovení místa protiprávního jednání a neprokázání nejvyšší dovolené rychlosti, a tedy s tím, že výrok správního rozhodnutí není dostatečně určitý, se soud neztotožnil. Krajský soud v Brně k otázce absence řádného popisu skutku poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2As 34/2006-73, v němž Nejvyšší správní soud uvedl v první „právní větě“, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“*.
70. V rozhodnutí je patrný popis uvedeného místa, dne a času a způsobu spáchání (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v uvedeném místě, žalobce nezajistil dodržování povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
71. Podle krajského soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí takové vady, které by bránily jeho ztotožnění, a které

by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci ostatně popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.

72. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30A 110/2016-30 uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem“.*
73. Najisto je postaveno také to, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h došlo v obci. Jednak to vyplývá z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také z Oznámení přestupku, kde je přesně popsáno, kde ke spáchání přestupku došlo, vyplývá to také ze Schválení úseku pro stacionární měření rychlosti Městskou policií Židlochovice, určené Policií České republiky z 5. 6. 2015, a ani samotný žalobce v žalobě neuvádí, z jakého důvodu zpochybňuje, že by k měření rychlosti došlo přímo v obci Rajhrad, nebo že by v uvedeném úseku byla stanovena povolená rychlost více než 50 km/h.
74. I tato část námitky je tedy nedůvodná.
75. Pokud jde o poslední žalobní námitku, soud uvádí, že k anonymizaci rozhodnutí ve věci soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinná od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a

obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

76. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
77. Krajský soud na základě shora uvedeného po posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
78. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, který důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. října 2018

JUDr. Jana Kubenová v.r.

samosoudkyně